

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobkyně: **Dipl. Ing. et Dipl. Ing. O. B.**, zastoupená JUDr. Zdeňkem Čechurou, advokátem, se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2006, č. j. 4 Cad 13/2006 - 17,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. České správě sociálního zabezpečení **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 6. 12. 2005 byla žádost žalobkyně o poskytnutí příplatku k plnému invalidnímu důchodu zamítnuta s odůvodněním, že podmínky uvedené v § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb. nebyly u žalobkyně splněny za dobu od 15. 12. 1987 do 17. 12. 1987 a od 31. 8. 1988 do 10. 10. 1998, protože nařízení vlády se vztahuje na výkon trestu odnětí svobody, u kterého muselo dojít ke zrušení odsuzujícího soudního rozhodnutí způsobem nařízení vlády stanoveným. Pobyt v psychiatrické léčebně v rámci pozorování duševního stavu nezakládá pak nárok na přiznání příplatku k důchodu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 2006, č. j. 4 Cad 13/2006 - 17, tak, že žalobu zamítl a účastníkům nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozsudku městský soud citoval ustanovení § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění platném v době

rozhodování správního orgánu, a poukázal na to, že v případě žalobkyně se nejednalo o odsouzení a výkon trestu odnětí svobody, ale o umístění do psychiatrické léčebny. Nárok žalobkyně lze proto hodnotit pouze ve smyslu § 1 písm. a) nařízení vlády č. 622/2004 Sb., ve znění nařízení vlády č. 405/2005 Sb., kterým bylo stanoveno, že nárok na poskytnutí příplatku k důchodu mají i ti státní občané České republiky, kteří byli nezákonně zbaveni osobní svobody a byli rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Z podané žádosti i z dokladů, které žalobkyně k žádosti připojila je zřejmé, že žalobkyně byla nezákonně zbavena osobní svobody tím, že byla umístěna do psychiatrické léčebny v rámci nařízeného pozorování jejího duševního stavu. Rozhodnutí, které bylo podkladem pro její umístění do psychiatrické léčebny, bylo zrušeno cestou stížnosti pro porušení zákona podané Generálním prokurátorem České republiky ve prospěch žalobkyně. Z toho je zřejmé, že rozhodnutí, které bylo podkladem pro nezákonné zbavení osobní svobody žalobkyně, bylo řešeno touto cestou, nikoliv na základě rehabilitace podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., tak jak je stanoveno ve shora citovaném ustanovení nařízení vlády. Podmínka, že bylo rozhodnutí zrušeno na základě stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem se vztahuje pouze k rozhodnutím, kterými byl státní občan České republiky odsouzen k trestu odnětí svobody, jenž vykonal. Žalobkyně nebyla odsouzena a nevykonala trest odnětí svobody nebo vazbu, její osobní svoboda byla omezena jiným způsobem. Na tento jiný způsob omezení osobní svobody bylo pamatováno novelou nařízení vlády pod č. 405/2005 Sb., která doplnila v § 1 písm. a) slova: „popřípadě byli nezákonně zbaveni osobní svobody a byli rehabilitováni podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb.“. Žalobkyně sice byla zbavena osobní svobody, ale nedošlo v souvislosti s tím k její rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Protože nebyla splněna podmínka stanovená citovaným ustanovením, dospěl městský soud k závěru, že žalovaná rozhodla správně, když žalobkyni žádost o poskytnutí příplatku k důchodu zamítla. Z těchto důvodů neshledal městský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Potvrdila, že nebyla rehabilitována podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Nezákonně byla zbavena osobní svobody tím, že byla umístěna do Psychiatrické léčebny v Praze - Bohnicích do pavilonu, který byl tehdejšími vyšetřovateli SNB - oddělení vyšetřování VB využíván pro internaci politicky nepohodlných osob v rámci „údajného pozorování jejího duševního stavu“. Rozhodnutí, které bylo podkladem pro její umístění do psychiatrické léčebny bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tz 49/90 ze dne 17. 5. 1990 na základě stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ve prospěch stěžovatelky. Stěžovatelka byla zbavena osobní svobody, avšak nemohlo dojít k rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., neboť trestný čin pro který byla stíhána není uveden v ustanoveních § 2 a § 4 zákona o soudních rehabilitacích. Stěžovatelka se přesto domnívá, že vzhledem k charakteru trestného činu a jednání, kterým měla naplnit skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, pro který byla stíhána a k omezení osobní svobody ve značném rozsahu včetně formy omezení osobní svobody by bylo možno per analogiam za použití ústavní zásady rovnosti dospět k právnímu názoru, že jí přísluší příplatek k důchodu ve smyslu nařízení vlády č. 622/2004 Sb. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě z 2. 3. 2006 a na zdůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnosti není důvodná.

Mezi účastníky je nepochybné, že stěžovatelka byla zbavena osobní svobody umístěním do Psychiatrické léčebny v Praze 8 - Bohnicích, přičemž rozhodnutí které bylo podkladem pro její umístění do psychiatrické léčebny bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 17. 5. 1990, sp. zn. 11 Tz 49/90, na základě stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ve prospěch stěžovatelky. Stěžovatelka si je vědoma toho, že přestože byla zbavena osobní svobody, nemohlo dojít k rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., neboť trestný čin pro který byla stíhána není uveden v ustanoveních § 2 a § 4 zákona o soudních rehabilitacích. Přesto se domnívá, že vzhledem k charakteru trestného činu a jednání, kterým měla naplnit skutkovou podstatu trestného činu výtržnictví, by bylo per analogiam za použití ústavní zásady rovnosti možno dospět k právnímu názoru, že jí přísluší příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb.

S tímto názorem se nelze ztotožnit, neboť nelze v rozporu s podmínkami stanovenými v nařízení vlády č. 622/2004 Sb. rozšiřovat okruh osob, kterým náleží příplatek k důchodu. Pokud byla stěžovatelka nezákonně zbavena osobní svobody, avšak nebyla rehabilitována podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., lze souhlasit s městským soudem, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 1 písm. a) uvedeného nařízení vlády, takže městský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že žalovaná rozhodla správně pokud žádost stěžovatelky o poskytnutí příplatku k důchodu zamítla.

Nejvyšší správní soud tedy po posouzení námitek uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že neshledal nezákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze. Z těchto důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

č. j. 6 Ads 46/2007 - 41

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu